

Sygn. akt V Kz 463/18

POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2018 roku

Sąd Okręgowy w Łodzi, V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia S.O. Zbigniew Mierzejewski

Protokolant st. sekr. sąd. Sylwia Kurek

po rozpoznaniu w sprawie **L. B.**

oskarżonego o czyn z art. 107 § 1 k.k.s.

zażalenia wniesionego przez Naczelnika (...) Skarbowego w Ł.

na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi z dnia 9 kwietnia 2018 roku, sygn. akt V K 77/17

w przedmiocie umorzenia postępowania

na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi do merytorycznego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 kwietnia 2018 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi umorzył postępowanie karne przeciwko **L. B.** oskarżonemu o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. uznając, że zachodzi negatywna przeszkoda procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej, gdyż wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 16 października 2017 r., w sprawie sygn. akt III K 190/17, oskarżony został skazany za przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. popełnione w okresie od 3 września 2015 r. do 25 października 2016 r., zaś zarzut objęty przedmiotowym postępowaniem dotyczył dnia 3 września 2015 roku, a zatem zawierał się w okresie objętym wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu. Zaistniała sytuacja, zdaniem Sądu Rejonowego, stwarzając stan powagi rzeczy osądzonej wyklucza możliwość pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności karnej skarbowej za wszelkie zachowania stanowiące przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. popełnione pomiędzy dniem 3 września 2015 r., a 25 października 2016 r.

Postanowienie Sądu Rejonowego zaskarżył w całości zażaleniem na niekorzyść oskarżonego oskarżyciel publiczny - Naczelnik (...) Skarbowego w Ł. zarzucając zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie prawa procesowego tj. art. 17 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. poprzez błędne przyjęcie, że w przedmiotowej sprawie występuje negatywna przesłanka procesowa w postaci powagi rzeczy osądzonej na skutek błędnego przyjęcia, że postępowanie karne co do tego samego czynu tej samej osoby zostało prawomocnie zakończone.

Podnosząc powyższy zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie oskarżyciela publicznego - Naczelnika (...) Skarbowego w Ł. było zasadne.

Umarzając postępowanie karne przeciwko Ł. B. Sąd Rejonowy przyjął, że zarzucane oskarżonemu zachowanie stanowi element czynu ciąglego objętego prawomocnym wyrokiem skazującym, wydanym przez Sąd Rejonowy w Sosnowcu w dniu 16 października 2017 r., a zatem nie może być przedmiotem ponownego rozpoznawania.

Do takiej konstatacji doprowadziło Sąd Rejonowy porównanie dat i kwalifikacji prawnej czynów objętych wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu oraz aktem oskarżenia w przedmiotowej sprawie, a także pogląd prawny wyrażony w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2001 r., w sprawie I KZP 29/01, a następnie powielony w wyroku SN z dnia 9 listopada 2017 r. w sprawie V KK 327/17, zgodnie z którym prawomocne skazanie za czyn ciągły stoi na przeszkodzie, ze względu na treść art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., ponownemu postępowaniu o później ujawnione zachowania, będące elementami tego czynu, które nie były przedmiotem wcześniejszego osądzenia, niezależnie od tego, jak ma się społeczna szkodliwość nowo ujawnionych fragmentów czynu ciągłego do społecznej szkodliwości zachowań uprzednio w ramach tego czynu osądzonych.

Rację ma wszakże oskarżyciel publiczny, iż aby uznać zachowanie oskarżonego Ł. B., objęte aktem oskarżenia w przedmiotowej sprawie, za element czynu ciąglego objętego wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 16 października 2017 r. oprócz krótkich odstępów czasu pomiędzy poszczególnymi zachowaniami wymagane jest ustalenie, że sprawca **działał w wykonaniu tego samego zamiaru** co w sprawie Sądu Rejonowego w Sosnowcu **lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności**.

Nie jest przy tym uprawnione automatyczne domniemywanie istnienia takiego zamiaru lub wykorzystania sposobności, bowiem podobnie jak wszystkie inne elementy składające się na zespół znamion czynu zabronionego, okoliczności te muszą zostać ustalone w oparciu o weryfikowalny materiał dowodowy.

Ustalenie Sądu Rejonowego, sprowadzające się do jednozdaniowego stwierdzenia jakoby bez wątpienia zarzucane oskarżonemu w przedmiotowym postępowaniu zachowanie było objęte tym samym zamiarem, co zachowania objęte wyrokiem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 16 października 2017 r., musi zostać ocenione jako całkowicie dowolne i nie poparte żadnymi dowodami.

Nie można z góry wykluczyć istnienia takiego zamiaru, bądź wykorzystania przez oskarżonego tej samej sposobności, ale ustalenie takie wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego, gdyż na obecnym etapie postępowania równie dobrze można wyrazić prezentowany przez oskarżyciela publicznego w zażaleniu pogląd, że oskarżonemu ani nie towarzyszył z góry powzięty zamiar, ani nie wykorzystywał on tej samej sposobności, gdyż za każdym razem urządzał gry na automatach do gier losowych wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych na różnych automatach, po różnych uzgodnieniach z właścicielami lokali co do warunków najmu lokalu oraz współdziałając za każdym razem z innymi osobami. Należy zaznaczyć, że podobne stanowisko dotyczące tożsamości zachowań składających się na czyn ciągły wyraził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 4 kwietnia 2018 r. sygn. akt V KS 5/18.

Mając na uwadze powyższe konieczne stało się uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do merytorycznego rozpoznania

Rozpoznając sprawę merytorycznie Sąd Rejonowy przeprowadzi postępowanie dowodowe, także w kierunku zmierzającym do ustalenia kwestionowanych elementów czynu ciągłego, w postaci działania oskarżonego w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, a następnie po dokonaniu oceny dowodów wyda merytoryczne rozstrzygnięcie.